

## Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a șasea după Paști, a orbului

Amin, amin zic vouă, fiilor: *«cel ce crede în Mine nu va muri niciodată, și va avea viață veșnică»*, iar cel ce are semeție de sine nu poate înțelege Scriptura aceasta a Mea, nu poate crede adevărul acestei Scripturi. Amin.

Vin la tine cu Scripturile Mele, poporul Meu de azi, că Eu azi nu mai am alt popor în afară de tine, și pe tine voiesc să te am numai al Meu, fiule al cuvântului Meu. Nimeni pe pământ nu crede că nu poate fi și cu Dumnezeu și cu diavolul, căci cine slujește numai un pic diavolului, acela nu mai poate fi bun pentru Dumnezeu, pentru că Eu nu pot așa cu omul. Eu sunt un Dumnezeu gelos, și îl voiesc numai pentru Mine pe om, și altfel nu-l voiesc pe om.

Amin, amin zic ție, poporul Meu: cel ce crede în Mine are viață veșnică și nu moare, iar cel ce moare nu crede în Mine. Cel ce crede în Mine înviază și este viu și crede, iar cel ce nu mai crede nu mai este viu. I-am spus omului cel dintâi, i-am spus lui Adam: *«Dacă nu vei asculta, dacă vei lua ce ți-am spus să nu iei, vei muri în ziua aceea»*, pentru că cel ce nu crede ce-i spun Eu, acela nu mai este viu, și nimeni nu înțelege ce înseamnă sfârșitul lumii, nimeni, poporul Meu. Cel ce nu crede în Mine, acela nu este viu. Cuvântul acesta cu care vin Eu pe pământ de patruzeci de ani, ba chiar de patruzeci și cinci de ani, așa cum scrie în Scripturi și în prooroci, acest cuvânt este judecata necredinței, căci oamenii nu știu ce înseamnă sfârșitul lumii, iar necredința se întinde peste oameni până la toate marginile, dar și cuvântul Meu se duce ca săgeata care se oprește deodată la locul unde cade ea, și sfârșitul lumii înseamnă necredința în Dumnezeu.

O, iubitul Meu Israel, omul a dat la o parte cuvântul Meu; mereu l-a dat la o parte, nu numai acum, tată. Este scris pentru om: *«Omule, să nu iei numele Domnului în deșert»*, că nu va ierta Domnul pe unul ca acela. Dar omul este orb, căci omul orb vede numai pe cele lucrate de el. Omul orb este cel ce ia numele lui Dumnezeu în deșert, și își dă numele lui peste toate câte el le face. Dar iată, taină vă spun vouă, fiilor, că după ce a căzut binele din om, omul a înlocuit binele din el cu semeția de sine, cu răul, fiilor. Și cum vine aceasta? Deschideți-vă urechea înțelepciunii Mele în voi și ascultați. Când Dumnezeu a făcut cerul și pământul, lumina, și ziua, și noaptea, și tăria cerului, și hotar apelor, și uscatul pe care l-a numit pământ, și iarba verde cu sămânță în ea, și pomii cei cu rod după neamul lor, și soarele, și luna spre luminarea zilei și a nopții și spre semnele anotimpurilor, și stelele ca să lumineze pe pământ, și toate vietățile de pe pământ și din ape, și păsările ca să zboare pe pământ și pe întinsul cerului, și peștii, și dobitoacele toate, și târâtoarele, și tot ce a făcut Dumnezeu la început, a văzut Dumnezeu că este bine tot ce a făcut, și apoi l-a făcut Dumnezeu pe om ca să aibă stăpânire peste pământ, peste pești, peste păsări, peste dobitoace și peste toate jivinele care se târăsc pe pământ. L-a făcut Dumnezeu pe om, bărbat și femeie, și a privit Dumnezeu la toate câte făcuse și erau bune foarte, iar omul nu cunoștea decât binele pe care îl făcuse Dumnezeu, și i-a spus Dumnezeu omului ce este bine, i-a spus să se ferească de rău. A zidit Dumnezeu grădina Edenului pentru om, și l-a luat pe Adam și l-a pus în grădină ca s-o lucreze și s-o păzească, și i-a poruncit lui Adam, zicând: *«Din toți pomii grădinii vei mânca, dar din pomul cunoștinței binelui și a răului să nu mănânci, fiindcă în ziua când vei mânca din el, vei muri»*. Și apoi a făcut Domnul ajutor omului pe potriva omului, căci Adam pusese nume la toate vietuitoarele pe câte le făcuse Domnul, și Domnul Se uita la Adam să vadă cum le va numi pe fiecare, căci de la început a lăsat Dumnezeu voia liberă peste om. Și nu a aflat Adam ajutor pe potriva lui din toate vietuitoarele la care le pusese el nume, și atunci Dumnezeu a pus somn peste Adam și l-a adormit și a luat din el pe femeie și-a adus-o la el ca să-i pună nume.

Și atunci a zis Adam: *«Aceasta se va chema femeie, căci din bărbat a fost luată, și pentru aceasta va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va alipi cu femeia sa și vor fi amândoi un trup»*. Așa a grăit Adam după ce Dumnezeu a făcut-o pe femeie din una din coastele lui Adam. Și iată, Adam avea de tată și de mamă pe Dumnezeu, și a spus: *«Va lăsa omul pe tatăl și pe mama sa și se va alipi cu femeia sa și vor fi amândoi un trup»*.

Fiilor, fiilor, Adam și-a luat voia liberă încă de la început, după ce Dumnezeu l-a făcut. Atunci nu era decât binele și omul pe care l-a făcut Dumnezeu ca să stăpânească peste toate câte erau făcute. Omul a născut din el răul, a născut din el nesupunerea și neascultarea, și omul nu s-a supus lui Dumnezeu, și apoi s-a pierdut din Dumnezeu. Și după ce a căzut binele din om, omul a înlocuit binele din el cu semeția de sine încă de la început, poporul Meu. O, Israele, încă de la început s-a despărțit omul de Dumnezeu și s-a alipit cu femeia sa și au fost amândoi un trup. Tot omul se iubește pe sine și pe femeia sa, și femeia se iubește pe sine și pe bărbatul ei, și nimeni nu mai iubește pe Dumnezeu, căci omul a zis încă de la început că va lăsa pe Dumnezeu și se va alipi bărbat și femeie și vor fi un trup. N-a crezut omul în Mine ca să asculte ce i-am spus și să nu facă ceea ce i-am poruncit să nu facă. Aceasta a fost singura poruncă pe care am pus-o peste om: să nu mănânce bine și rău, că nu poate omul să slujească și lui Dumnezeu și diavolului. Iar când am venit cu poruncile peste oamenii căzuți, cea dintâi între porunci așa a fost: *«Să iubești, omule, pe Dumnezeu din toată inima, și cugetul, și virtutea, și sufletul tău»*, căci cine nu iubește pe Dumnezeu, nu are iubire din Dumnezeu, nu are iubire. Unul ca acela are iubire de sine, are semeție de sine, are iubire fără Dumnezeu, așa cum a avut și omul cel de la început. O, fiilor, cel ce iubește nu are nevoie de iubire, că acela are iubire și nu-i mai trebuie, iar cel ce nu iubește, acela caută iubire, acela are nevoie de iubire și caută să fie iubit, caută în cele văzute, caută la om iubire. Cel ce iubește Îl are pe Dumnezeu, iar cel ce nu iubește, caută iubire, caută să fie iubit.

Ce bine era dacă omul iubea pe Dumnezeu, dacă omul iubea binele! Nimic nu e mai bine ca ascultarea de Dumnezeu, și nimic nu e mai rău ca neascultarea, căci ea este semeție de sine, este trufie în om. Dar astăzi trufia a luat fața cinstei în om, și omul este plin de sine, și își zice: *„este bine“*. Zice și el cum a zis Dumnezeu, zice că este bine tot ce face el, căci omul s-a ridicat peste Dumnezeu, și face păcatul luării în deșert a lui Dumnezeu.

O, Israele, tu, fiule, să nu iei numele lui Dumnezeu în deșert, căci necredința asta înseamnă. Să nu iei cuvântul lui Dumnezeu în deșert, că necredința înseamnă sfârșitul lumii, fiule. Tu să nu faci ca omul cel de la început. Tu să faci ca Mine, fiule, căci Eu am ascultat pe Tatăl Meu mereu, dar omul cel de la început n-a ascultat pe Tatăl său și n-a voit să aibă tată și mamă, și a voit să aibă femeie; și n-a voit să fie un trup cu tatăl și cu mama lui, și a voit să fie un trup cu femeia. O, cum să nu se despartă omul de tatăl și de mama lui ca să-și ia femeie dacă omul s-a despărțit și de Dumnezeu pentru femeie!

Omul în rai nu cunoștea frica, dar când a făcut neascultare de porunca lui Dumnezeu, atunci s-a născut frica în el și s-a ascuns de Dumnezeu. Scris este că *«Frica stă alături cu pedeapsa»* și omul se ascunde de Dumnezeu, că este gol, fiindcă omul a iubit pe femeie și s-a alipit un trup cu ea și s-a dezlipit de Dumnezeu, iar femeia l-a făcut să moară. Nu știe omul că numai iubirea de Dumnezeu este bună. Nu mai știe omul cum să se întoarcă la viață și să fie viu.

O, poporul Meu, vin la tine cuvânt din Tatăl, ca să audă omul cuvântul Meu și să se întoarcă la viață fără de moarte. Mă ajut cu tine, fiule Israele, că oamenii care-și zic că sunt slujitorii Mei pe pământ, sunt un trup cu femeia și nu voiesc să fie un trup cu Mine ca să Mă ajut cu ei să răscumpăr pe omul căzut din cer. Tu să fii mâna Mea întinsă după om, tu să fii unealta Mea în mâna Mea, poporul Meu, că iată, Adam n-a făcut bine dacă a zis el, și de bine ce a zis, s-a ascuns în sine, s-a ascuns de Mine, căci s-a temut după ce a văzut ce a făcut.

O, fericit este omul care se leapădă de sine, că acela află pacea Mea, care vine spre el. Cel ce se leapădă de sine, acela poate iubi pe aproapele său care are ca și el lepădare de sine, care are pe Dumnezeu în sine. Cel ce se leapădă de sine, acela iubește pe Dumnezeu și pe aproapele său,

că nu e bine să fie omul singur. Omul singur își are voia sa și ascultă de ea, dar cel ce stă împreună cu cei ce sunt ai lui Hristos, acela caută să fie aproapei său pe plac la ce este bine. Numai lângă aproapele tău poți să-ți frângi voia, numai atunci poți iubi sfatul lui Dumnezeu și nu sfatul tău, căci cine se sfătuiește cu sinele său, acela este om semeț și se numește antichrist pentru sine. Antichrist este omul care nu-L lasă pe Hristos să trăiască în el, să domnească în el ca un Dumnezeu din cer. Antichrist este cel ce-și zice creștin ca să înșele pe Hristos, așa cum este azi în bisericile din lume, căci creștinii din lume merg la biserică și trăiesc viața lumească pe pământ. O, poți să trăiești în desfrâu, și să fii și creștin? O, veacul acesta e mare înșelare, fiilor, căci cei ce se numesc biserică a lui Iisus Hristos sunt cei ce înșală toată lumea, și din pricina lor vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. Fiii neascultării nu mai au păstori, nu mai au mijlocitori fără de păcat între ei, iar cel ce păcătuiește nu poate ajuta pe nimeni. Oare, de ce tâlharul a intrat în rai? A intrat pentru că era fără de păcat, pentru că după ce s-a născut din nou, n-a mai păcătuît, și a stat pe cruce până ce a ajuns în rai prin cruce, prin punte, fiilor. El după ce s-a născut din Hristos, a lucrat viață fără moarte, viață fără de păcat. El n-a mai putut păcătui, că era pe cruce, și crucea te face să nu mai poți păcătui. Cine iubește crucea, acela nu păcătuiește, că are crucea pe el, semnul Fiului Omului îl are pe el ca pecete.

O, cel fără învățătură nu stă cu Dumnezeu, fiilor. De aceea vă dau de lucru la viața fără de moarte, la viața veșnică. Dau inimii și minții voastre de lucru, tată. Le dau celor din grădină ce să vă dea de lucru, că ei n-au dacă nu le dau Eu să vă dea. Ferice de cel ce nu se bizuie pe sine, că acela așteaptă de la Dumnezeu. Nu este bine să fie omul singur, că acela ascultă de sine și își are voia sa. Și este bine ca omul să fie cu Hristos și cu copiii lui Hristos, care lucrează viață fără de moarte înaintea Domnului. Ferice de cel ce nu se bizuie pe sine la ce este bine, căci cel ce se bizuie pe sine, acela are mărire de sine. De aceea, vouă vă dau Eu, ca să aveți din Mine, că omul nu știe cum îi dau Eu. El zice că-i dau Eu ceea ce vede el că e bine pentru el. Nu zice că-și face el, ci zice că-i dau Eu, dar își ia el.

Stau cu voi în sfatul vostru despre Mine și despre voi și vin să vă descurc înțelesul cel ceresc, fiilor, dar fiți înțelepți. Să nu zică vreunul dintre voi cum zic cei ce au plecat din brațul cuvântului Meu și Mă fac pe Mine neputincios și neștiutor și zic că Eu grăiesc ce ați grăit voi. O când Eu grăiesc despre cele ce ați grăit voi, asta înseamnă că Eu sunt cu voi în sfat și iau aminte, ca apoi să vă deslușesc din Mine, și înseamnă că acolo unde sunteți voi, sunt și Eu. O, să nu fiți cum sunt cei ce zic: „*Domnul nu aude, nu vede, nu știe*“. Ei zic că sunt plini de zile bune, și zic: „*Știe aceasta Dumnezeu? Are cunoștință Cel Preaînalt de acestea?*“.

O, fericit este omul pe care-l va certa Dumnezeu și din legea Lui îl va învăța pe el. Amin, amin zic vouă: cel ce crede în Mine nu va muri niciodată și va avea viață veșnică. Cel ce moare, cel ce nu are viață veșnică, acela nu crede în Mine, și crede în sine și face ca sine, așa cum a făcut Adam. Dar Eu voiesc să fac minune mare cu tine, poporul Meu. Voiesc să fac naștere din nou a lumii, tată. Voiesc să împlinesc cu tine și prin tine această Scriptură a înnoirii lumii, și de aceea lucrez în tine dar de credință și de iubire de Dumnezeu, și de ascultare și de sfințenie, poporul Meu, că numai pe tine te mai am viu între oameni. Cel ce crede în Mine, acela este viu și crede. Cel mort, este cel ce nu crede în Mine, și iată, nimeni nu crede ca tine în cuvântul Meu cel de ieri și de azi. Tu ești așteptat de cei vii din cer și de cei morți de pe pământ. Tu ești unealta Mea cu care-Mi împlinesc Scripturile venirii Mele cea de a doua ca să fac cer nou și pământ nou și pace și dreptate pe ele, iar cei necredincioși te vor vedea pe tine unealtă în mâna Mea.

Mergi, Ierusalime, în mijlocul mulțimilor și suflă peste ele în numele Meu, iar pe drumul Meu cu tine să te slujească vreme dulce, vreme cu soare și cu căldură și cu răcoare și cu bucurie și cu mântuire peste oameni, fiule Ierusalime. Mergi, tată, și dă cuvântul Meu oamenilor! Cuvântul Meu de facere nouă, de naștere nouă peste oameni pune-l peste oameni, că te-am făcut semănător din Mine, și tu ești fiul Meu, Israele român, iar Eu sunt Tatăl tău Cel din cer. Amin.

Fericit este cel ce intră sub această viță sub care stai tu, căci Eu sunt vița, și tu ești mlădița Mea, Ierusalime nou, și nimeni nu înțelege ce înseamnă Ierusalim nou. Toată lumea te numește pe tine Noul Ierusalim și nu știe cum de te numești tu așa cum te numește el, dar te numește. Fericit este cel ce va intra sub această viță și sub mlădița ei ca să crească mlădiță din mlădiță, fii din fii, așa cum Dumnezeu a voit să se înmulțească omul Său, omul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

*19-05/01-06-1997*